

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ

3

Γιὰ σένα, κερά μου,
χτές βράδυ πέρασα
μέ φίλους μεθυσμένους,
παιδί εγώ τους κέρασα.

Τόσο τραγουδίν είπα
γιὰ τὸ χατήρι σου,
γιὰ εσύ, σκλήρη, δὲ βγῆκες
στὸ παραθύρι σου.

Μωρ' εἶσαι πεισματάρη,
Σάν τις ἀράπισσες,
ἀφοῦ πιωμένο μ' εἶδες
καὶ δὲ μ' ἀγάπισες !..

4

Τί μούχεις σκωμένο
Τὸ φουστανάκι σου,
καὶ μού χτυπᾷς με πείσμα
τὸ τακουνάκι σου ;

Ἐγὼ θε νὰ σὲ πάρω
—τόσιπα τοῦ κύρη σου—
καὶ προῖκα δὲ γυρεύω,
γιὰ τὸ χατήρι σου.

Μ' ἂν ἄλλονα σοῦ δώση,
μιὰ ποῦ σὲ γύρεψα,
πριχού τὸ καλονοιώσης,
κιάλας σὲ χήρεψα !..

ΚΑΪΝ

Ἡ Κοινή Γνώμη

ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΛΙΑΔΑ

Ἀγαπντέ μου «Νουμά»

Πολύ σοφὰ τὰ ὅσα ἔγραψε ὁ κ. Γαβριηλίδης γιὰ τὴν Ἰλιάδα τοῦ Πάλλη μας. Καὶ βέβαια ἀπὸ τοῦ λέει ἔπρεπε νὰ τὸ κερφεῖ πρώτα ὁ Διάδοχος, — ἀπ' τὸν ὑπουργό, ἄλλο ἀπὸ νικηφόρα στρατιωτικὰ νομοσχέδια καὶ σχολαστικώτατες διαταγές δὲν περιμένομε. — Μὰ δὲ νομίζεις πὼς τὸ ἴδιο ἔπρεπε νὰ γενεῖ καὶ γιὰ τίς παραδόσεις τοῦ Πολίτη; Ἀντὶ νὰ ζοδέβουνε χαμένους παράδες γιὰ καινούργιες ἐκδόσεις παλιῶν κανονισμῶν καί, τὸ χειρότερο, ἕνα κοντζάκι ἐκπομπῆς γιὰ γυμνάσια «ἐαρινά» — τί ὁμορφος τρόπος θόρυβου καὶ προβοχασμοῦ ψεφτονικητάδων! — δὲ θάειτανε σοφώτερο, ἐθνικώτερο, καὶ ἀπ' τὸ λαχεῖο τοῦ στόλου ἀκόμα, νὰ δώσουνε στὸν κάθε ἀμάθητο καὶ βάρβαρο στρατιώτη, ἕνα τόμο Ἰλιάδας τοῦ Πάλλη καὶ τίς Παραδόσεις τοῦ Πολίτη νὰ μαθουνε ἀπὸ ποῖον τόπο κρατιοῦνται; Ὡς πότε ἡ μοναχὴ μόρφωση τοῦ στρατιώτη μας θὰ περιορίζεται, στὴ μεσαιωνικὴ θεωρία, στὴ βλακωδέστατη ἀφτὴ καὶ μαραζιζήρικη ἐκδύλωση τοῦ στρατοῦ μας; Ἀχ! Οὔτε ὁ Διάδοχος μας δὲν εἶν' ἀξιος γιὰ τίς ἀπλές ἀσπίς ἀνάγκες κεινῶν ποῦ βασιλιάς τους θὰ γίνεῖ; Ἡ σπάνια γυναικία του δὲ βοηθαίει καθόλου σ' ἀφτὴ τὴν ἀναγέννησή μας!

Στρατιώτης

ΑΠΟ ΤΟ ΡΕΚΛΑΜΟΒΑΣΙΛΕΙΟ

Φίλε μου «Νουμά»,

Ἐνας μῦθος εἶναι τώρα ποῦ ἀδύνατο αὐτὸ εἶναι νὰ μὴν πέση στα μάτια μου καὶ μιὰ ρεκλάμα γιὰ

τὴ βιβλιοθήκη τοῦ κ. Δ. Γρ. Καμπούρογλου. Μιὰ γιὰ τὸ φωτισμό, τὴν ἄλλη γιὰ τὴν καινούργια σάλα, ἄλλο «γιὰ τοὺς λογίους νέους» ἄλλο γιὰ τὰ χαλιὰ. Ὅλ' ἀπτά δὲ μποροῦνε νὰ γίνουνε χωρὶς τελέλη; Ἔτσι μᾶς φαίνεται πὼς στέκεται στὴν πόρτα τῆς ἑνάς καὶ μᾶς λέει: Τρεχάτε νὰ ἰδῆτε τὸν κύρ Δημ. Γρ. Καμπ. με τὰ κατορθώματά του. Ντροπή, ντροπή. Ἔτσι πιά οὔτε ὁ Κλωναρίδης δὲ ρεκλαμάρεται καὶ νὰ μὲ συμπαθαίει καὶ ὁ κ. Δημ. Γρ. Καμπ. καὶ ὅλοι οἱ πράχτορες τῆς ρεκλάμας του.

Πανηγυριώτης

ΦΕΥΓΕΙ ΣΗΜΕΡΑ

Φίλε «Νουμά»,

Πότε θὰ φύγει ὁ κ. Ζάν Μωρεάς; Μήπως ξέρεις νὰ μοῦ πεις; Ὅχι πὼς μᾶς πειράζει ὁ ἄνθρωπος — κάθε ἄλλο! — ἀλλὰ γιὰ νὰ σωθοῦμε ἀπὸ τοὺς ἀξιοτίμους κυρίους ἀυλικούς του ποῦ μᾶς ἀναγουλιάσανε πια!

Ἀδύνατο νὰ πιάσεις ἐφημερίδα στὰ χέρι σου καὶ νὰ μὴν ἴδεις ποῖος τοῦκανε τραπέζι, ποῖος τοῦ ἀπάγγειλλε τὸν ἀναβαλλόμενο, ποῖος τὸν ἐπῆρε στὸ κοντό γιὰ νὰ κουβεντιάσει μαζί του!.. Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Μονάχα ὁ μπαρμπέρης ποῦ τὸν ζουρίζει καὶ ὁ λαύστρος ποῦ τοῦ γυαλίζει τὰ παπούτσι, δὲν ἔγραψανε ἄκόμα τίποτε, δὲ ζήτησαν, μ' ἄλλα λόγια, νὰ ἐκμεταλλεῖτονε τὴν τιμὴ αὐτῆ!

Καιρός λοιπὸν νὰ φύγει με τὸ καλὸ ὁ κ. Μωρεάς, γιὰ νὰ σωθοῦμε καὶ μεῖς μὰ γιὰ νὰ σωθεῖ καὶ αὐτός ἀπὸ τοὺς φοβερούς αὐτοῦς παρασίτους του.

Δικός σου
Ἀγάθωνας

ΑΡΝΗΤΙΚΗ ΠΡΟΟΔΟΣ

Ἀγαπντέ μου «Νουμά»

Φιλοξένησε τὰ λίγ' αὐτὰ λόγια, σὲ παρακαλῶ, στὴν «Κοινὴ γνώμη» σου.

Τὸ ἀκατάσχετο μέγαλωμα τῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων, ποῦ βλέπω τίς ἡμέρες αὐτές, μοῦ δείχνει σ' ἀλήθεια μιὰ πρόοδο τοῦ τύπου μας, μὰ πρόοδο ἀρνητικὴ, ἀφοῦ ὅσο μεγαλώνουν οἱ ἐφημερίδες μας τόσο περισσότερη φέμματα ἀναγκάζονται νὰ δημοσιεύουνε.

Ἡ θετικὴ πρόοδος τοῦ τύπου μας θάτανε ἂν μίκραιναν οἱ ἐφημερίδες, ἂν ἀπὸ τέσσαρες μεγάλες σὰ σεντόνια σελίδες, γενόντουσαν τέσσερις μικρές, σάν τίς ἐπαρχιακίς, — σάν τὸν ἀξιόλογο «Τύπο» τοῦ Βόλου λ. χ. — γιὰτί ἔτσι δὲ θὰ τοὺς περισσεύε τόπος καὶ γιὰ τὰ φέματα.

Πολλές φορές μᾶς παίνεψες τὴν «Ἐστία» γιὰ τίς ἀληθινές εἰδήσεις της καὶ σὲ πιστέψαμε. Αὐτὸ λόγου σου τ' ἀποδίδεις στὸ χαραχτήρα τοῦ διευθυντή της, κ' ἐγώ — χωρὶς νὰ μνησθήσω τὸν καλὸ χαραχτήρα τοῦ κ. Κύρου, ἂν καὶ δὲν ἔχω τὴν τιμὴ νὰ τὸνε γνωρίζω — σοῦ λέω πὼς ἡ «Ἐστία» δὲν δημοσιεύει φέματα, γιὰτί δὲν κοίταζε ποτές της νὰ σεντονοποιηθεῖ σάν τίς ἄλλες.

Γεῖα χαρὰ σου.

Ν. Παράτυπος

ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΠΟΡΙΕΣ

Φίλτατε «Νουμά»

Ἀπὸ τὴν περασμένη Κυριακὴ πούγραψες τὸ ἄρθρο σου «Ὁμορφὰ λόγια» διαβάζω ταχτικὰ τὴ «Μεταρρύθμιση», ὅχι γιὰτί μ' ἐπεισε με ἄρθρο σου πὼς ἡ ἐφημερίδα αὐτὴ εἶναι ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας τοῦ τύπου μας, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἰδῶ ἂν θὰ ἐκναδημοσιέψει καὶ τὸ ἄρθρο σου, ὅπως ἐξανθημοσίεψε ἕλα ὅσα γραφῆκανε γι' αὐτὴ.

Τέτιο πράμα δὲν τὸ εἶδα, ἴσως γιὰτί τὸ ἄρθρο σου εἶχε μερικὲς ἀλήθειες, καὶ ὁ κ. Φραγκοῦδης ποῦ ἦρθε με τόσο παχιὰ λόγια νὰ μεταρρυθμίσει τὴ χώρα μας, φοβᾶται, φαίνεται, τὴν ἀλήθεια ποῦ εἶναι ἡ ἀρχὴ κάθε μεταρρύθμισης.

Κι ἕνα ἄλλο ἄκόμα: Γιὰ νὰ τὸνε πιστέψει ὁ κόσμος πὼς ἐργάζεται με εὐλακίνοια γιὰ τὴν ἐθνικοσυνέλεψη, πρέπει νὰ δημοσιέψει με παχιὰ παχιὰ γράμματα στὸ φύλλο του, καὶ γιὰ πολλὲς μέρες ττὴ σειρά, πὼς στίς ἐκλογές οὔτε κάλλη θὰ βάλει γιὰ βουλευτής, οὔτε θὰ δεχτεῖ ἂν ἄλλοι τὸν προτείνουμε. Γιατί — ξέρεις; — ὁ κόσμος ἀρχίσε νὰ ὑποψιάζεται — κ' ἴσως νὰ μὴν ἔχει ἄδικο — πὼς ἀπ' ὅλες αὐτές τίς ἀγριοφωνάρες του θὰ βγεῖ μεθαύριο μιὰ κάλλη. — κ' ἔτσι οἱ ἀγριοφωνάρες του ἀπὸ τῶς ἀρχίσανε νὰ θεωροῦνται λίγο κίλιπτες.

Ὁ φίλος σου
Ἀμεταρρύθμιτος

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐντοκοὶ καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσόν, ἤτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας ἀποδοτέας εἰς ὀρισμένην προσημαίαν ἢ διαρκείας Αἰ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις, εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὀψεως (μηνίμου) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἐπιταγῆν τοῦ ὁμολογιστοῦ.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς, ἐν Κερκύρῃ δὲ, Κεφαλληνίᾳ καὶ Ζακύνθῳ διὰ τῶν ὑποκαταστημάτων τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων

1	1/2	ταῖς	0,0	κατ' ἔτος	διὰ	καταθ.	6	μηνῶν
2	"	"	0,0	"	"	"	1	ἔτους
3	1/2	"	0,0	"	"	"	2	ἔτων
2	"	"	0,0	"	"	"	4	ἔτων
4	"	"	0,0	"	"	"	5	ἔτων

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικὰ ἢ ἀνώνυμοι.

Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΜΑΝΝΑ

(Ἠλεία)

Ἦσαν δύο Νεραΐδες ἀδερφάδες καὶ ὅταν ἐπέθανε ὁ πατέρας τους ἐμοιράσανε τὰ κάστρα ἢ μιὰ πῆρε τὸ Χλομοῦτσι καὶ ἡ ἄλλη τὸ Σανταμέρι. Καὶ οἱ δύο ἀδερφάδες εἶχαν μιὰ χαρὰ καὶ μιὰ λύπη καθεμιὰ. Ἡ Νεραΐδα ποῦ πῆρε τὸ Χλομοῦτσι ἐλυπόταν γιὰτ' ἦταν ἀσκημη, μὰ ἐχαίριταν γιὰτ' εἶχε παιδιὰ. Κι ὅταν ἐσυλλογίζονταν τὴν ἀσκημί της, εἶχε γιὰ παρηγορίαν πὼς τὰ νιάτα τῆς δῶκε στὰ παιδιὰ της.

Μὰ ἡ ἄλλη, ἡ Νεραΐδα τοῦ Χλομοῦτσι, τί νὰ πῆ καὶ πὼς νὰ παρηγορηθεῖ; Μιὰ ἡμέρα ποῦ πῆγε στὸ Σανταμέρι νὰ ἰδῆ τὴν ἀδελφὴ της. τῆς ζήτησε νὰ τῆς δώσῃ ἕνα της παιδί, νὰ τῆς γυμναστικὰ. Ἡ ἀδελφὴ της με τὰ πολλὰ τῆς ἔδωκε στὸ ὑπερὸ ἕνα κορίτσι της πολὺ ὁμορφο καὶ ποῦ τὸ ἀγαποῦσε πολὺ. Τὸ πῆρε ἐκεῖνη καὶ τὸ πῆγε στὸ Χλομοῦτσι.

Πέρασαν μῆνες καὶ καιροὶ μὰ οὔτε τὴν ἀδελφὴ της, οὔτε τὴν κόρη της εἶδε πιά ἡ ἀσκημη. Χάνει μιὰν ἡμέρα τὴν ὑπομονὴ καὶ κινεῖ καὶ πᾶει στὸ κάστρο τοῦ Χλομοῦτσι, χτυπᾷ τοὺς πόρτες μὰ δὲν τοὺς ἀνοίξαν, γιὰτί ἡ ἀδελφὴ της δὲν ἤθελε νὰ τῆς τὸ δώσῃ πίσω τὸ κορίτσι, παρὰ ἤθελε νὰ τὸ